

(Правда, 28.09.2009.)

Био је лидер Демократске странке у Војводини и градоначелник Зрењанина, својевремено проглашен за најбољег у Србији, али је јавности ипак постао најпознатији када је пре годину дана спектакуларно ухапшен у акцији сузбијања „грађевинске мафије“. Већ тада се говорило о хапшењу с политичком позадином, а нешто касније та теза добила је потврду и у судским списима.

Горан Кнежевић, који је у исказу пред Специјалним судом објаснио да је изложен покушају политичке, стручне и личне дискредитације, на којем ради Бојан Пајтић и његово окружење, ексклузивно за Правду разоткрива да Демократска странка својом политиком води ка сецесији Војводине.

Нисам последња жртва

Ко стоји иза Вашег хапшења и процесуирања пред Специјалним судом?

– Засметао сам снажном и широком покрету војвођанских индипендиста којег предводи садашња покрајинска власт. Тај покрет, који је од 2004. године постепено ојачавао у организационом и финансијском смислу, започео је прошле године опсежну акцију уклањања свих својих препрека и ја сам једна од његових првих, али сигурно не и последња жртва. На жалост, из перспективе Београда, политичка кретања у Војводини последњих година су увек била у неком другом плану, у сенци тема попут односа с Црном Гором, статуса Косова и Метохије, усвајања новог устава и неколико изборних процеса. То је омогућило покрајинској администрацији да припреми терен за битку која се управо води, а у којој поставља темеље нове државе на територији Србије. Моје хапшење и дуго држање у притвору показује колико су војвођански индипендисти снажни, али и колико је централна власт у Србији делом несвесна те чињенице, а делом

неспособна да препозна опасност од таквог развоја догађаја и да му се ефикасно супротстави.

Зашто бисте баш Ви били жртва тог покрета, када има и гласнијих критичара Бојана Пајтића и његове политике?

– Као и сви сецесионисти, и ови војвођански највећу суровост показују у обрачуну с „непријатељем у сопственим редовима“. Њима је лако да критике које долазе од политичке опозиције, од радикала, народњака, напредњака и других дисквалификују као назадне, недемократске, националистичке, антиевропске. Али ја сам политичар из такозваног демократског и проевропског миљеа, био сам успешан и награђиван за свој рад на челу Зрењанина, имам непосредну подршку грађана. Очигледно је да их због тога моја критика највише боли, иако сам је увек упућивао благим и бираним речима, поштујући страначку дисциплину и повлачећи се кад год су моји ставови остали у мањини. То није било довољно онима који желе да представе јавности како наводно постоји апсолутни консензус свих демократских снага у Војводини око питања њеног будућег положаја и устројства. Зато је и примењен концепт моје потпуне личне дискредитације спектакуларним хапшењем за наводни криминал, а затим и уклањање с политичке сцене дуготрајним притвором, бар док не буде усвојен нови статут покрајине и тиме ударен темељ будућој државности Војводине.

Однос снага у ДС

Зар војвођански индипендисти, како их Ви зовете, могу да утичу на рад и одлуке Специјалног суда у Београду, Врховног суда Србије, тужилаштва, полиције?

– Они директно – не. Међутим, ако желите да разбијете Србију, најлакше и најјевтиније ћете наћи савезнике у Београду. На жалост, односи снага у највећој владајућој странци, у Демократској странци, такви су да се Пајтићу и његовим помагачима у Београду више нико не може успешно и дугорочно супротставити.

Ни Борис Тадић?

– Тадић је свестан свега што говорим, о томе сам га више пута обавештавао, чак и писмом одавде из притвора, и видите како се понаша. Његова политичка снага је довољна да одложи на годину дана усвајање статута покрајине, али не и да то спречи. Вероватно ће се на крају наћи компромисно решење по којем ће Војводина добити статут који јој отвара пут сецесије, а Тадић ће издејствовати козметичке измене његовог текста и онда, у свом стилу, јаким медијским спиновањем себе представити као заштитника уставности и територијалног интегритета Србије.

Многи у Србији мисле да је управо Тадић политичар од кога све почиње и завршава и чија се не побија?

– Многи у Србији су толико пута били у заблуди. Тадић има снагу коју црпи из мандата председника државе добијеног директно од грађана и из популарности коју ужива код обичног страначког чланства. Међутим, однос снага у највишим органима странке и у бирократској инфраструктури на терену је другачији. Тамо коло воде два потпредседника странке, што се одражава и на утицај у извршној власти, и укупан друштвени утицај, па наравно и на утицај у полицији, тужилаштву, правосудним органима. Сетите се само гласања о кандидату за премијера Србије у председништву ДС, на пролеће 2008, и све ће вам бити јасно.

Материјално изнад идеолошког

Да се вратимо на збивања у Војводини. Ненад Чанак, по Вама, није главни војвођански сецесиониста, како то мисли велики број грађана у Србији?

– Ненад Чанак је идеолошки профилисан политичар, који годинама легитимно износи своје политичке ставове и с којим увек знате на чему сте, без обзира да ли вам се свиђа то што он заступа или не. Пошто лично и добро познајем најистакнутије актере политичке сцене Војводине, тврдим да су он и Пастор приврженији Србији од Бојана Пајтића. Челници Демократске странке у Војводини, а то су сада искључиво Пајтићеви сарадници, помагачи и послушници, без икакве идеолошке потке заузели су позиције индипендиста, пре свега из статусних и материјалних интереса. Они теже симболички значајним атрибутима самосталности Војводине, међународној легитимацији својих покрајинских функција, као и повећању буџета и фондова којима суверено управљају. У томе имају подршку одређених међународних кругова, хрватског лобија, и наравно, појединих политичара у Београду. Ради се о стратегији пузајућег, али снажног

сецесионизма, какав је виђен, на пример, у Црној Гори. И тамо је Мило Ђукановић, пре него што је показао своје право лице, годинама бранио наводну блискост са Србијом, истовремено повлачећи потезе који воде ка сигурном удаљењу од ње. Пајтић у Војводини игра улогу Мила Ђукановића, а Чанку је наменио политичку судбину Славка Перовића.

Интерес новосадске елите

Како се дошло до тога да унутар Демократске странке у Војводини сви буду на Пајтићевој линији, и како сте се Ви нашли на супротној страни?

– Негативна кретања су почела 2004. године, након што су кандидати Демократске странке за председнике општина и градоначелнике лоше прошли на изборима. Од већих војвођанских градова, само су Сомбор и Зрењанин добили градоначелнике из Демократске странке. Поражене кандидате из Новог Сада, Вршца, Суботице и других места Пајтић је инсталирао у покрајинску власт и на високе страначке позиције и тако трајно „купио“ њихову лојалност. Из позиције председника Извршног већа Војводине није му било тешко да за себе веже покрајинске привредне структуре и главне актере у њима.

Коначно, сви чланови Демократске странке су се више пута уверили да је страначка централа управо Пајтићу дала одрешене руке за сва питања северно од Саве и Дунава, што је довело до масовног конформизма према његовим поступцима. Ја сам био градоначелник Зрењанина и своје ставове сам формирао на основу непосредног искуства на том месту. Видео сам колико концепт уређења државе коју форсира покрајинска врхушка не одговара Зрењанину, а самим тим не одговара ни другим локалним самоуправама, ни интересима грађана. Трансфер надлежности са републике на покрајину и јачање покрајинске администрације којима индипендисти теже, искључиви је интерес новосадске политичке елите и штетно је по унутрашњост Војводине.

Шта имају Панчевци или Сомборци од тога што им директора болнице или школе неће именовати републички министар из Београда него покрајински секретар из Новог Сада? Шта имају Зрењанин и Суботица од тога што средства за изградњу неког пута или објекта неће морати да траже од републичког НИП-а, већ од покрајинског Фонда за капитална улагања? Зашто да панчевачки и зрењанински матуранти на пријемним

испитима београдских факултета буду дискриминисани у односу на матуранте из, на пример, Смедерева, само зато што су у средњој школи учили из другачијих уџбеника које су им прописале аутономне покрајинске власти?! Много је оваквих, врло конкретних питања која су неоправдано запостављена када се говори о будућем положају Војводине.

Пажња јавности се намерно усмерава на високу политику и замагљене идеале, било да је то „усвајање европских вредности“ с једне или „очување националних интереса“ с друге стране. О томе с којим последицама ће се грађани суочити ако се усвоји предложени статут Војводине данас нико не говори.